

O drevescu, ki si je želelo drugačnega listja.

Iam v gozdu zelenem je stalo drevesce,
 Tam v sredi drugih košatih dreves,
 Tam raslo je zimske in letne mesce,
 Imelo le igle je mesto peres;
 Toda iglasti lišp, ta lišp bodeč,
 Drevescu ni bil nikakor všeč.

Zato je o iglah takó-le tožilo:
 „Vsa druga drevesa listje krasí,
 A jaz sem le sámó igle dobilo,
 Da vsakdo se me ogíblje bojí.
 Ko smelo želeli bi, kar bi hotelo,
 Zlato bi listje si pač želelo.“ —

Ko se znočí, pa drevesce zaspí,
 Za rana se spet je zbudilo;
 A ko se zbudí, kakó ostrmí,
 Po noči je zlato listje dobilo.
 Drevescu je zdaj na vso moč dopálo,
 Da bilo od drugih dreves je bolj zálo.

A ko je zahajalo solnce v zapád,
 Skoz gozd je prišel — poglej jo nesrečo!
 Nek žid bradát in močno nosát,
 Čez ramo imél je veliko vrečo:
 V to vrečo je zlato listje posprávil,
 Drevesce pa v gozdu golo ostávil. —

Žalostno zdaj se drevesce oglási:
 „Po zlatem listji mi je žal,
 Vsa druga drevesa so v dičnem krási —
 Kedó bi tak gol se ne sramoval!
 Ko smelo bi druga se želja izrekla,
 Želelo bi listje iz svitlega stekla.“ —

Drevo preobladala spet je dremôta,
 A ko se zjutraj je zdramílo,
 Glej listje stekléno — oj to je krasôta!
 Nenadno je bilo čez noč dobilo.
 Veselo je zdaj ter takó govori:
 „Nobeno drevó se takó ne blestí.“

Tedáj pa pritegne močen piš
 In huda burja nastane,
 Vetrovi razsajajo vse navskriž
 Šibeči drevescu grane.*)
 In listje stekléno stare na prah,
 Osuje je v travo, v zeleni mah.

Žalovaje sedáj je drevesce reklo:
 Lej drugemu listju ni škodil vihar,
 A moje v prah je razdrobil steklo; —
 Zelenemu listju ni piš na kvar.
 Ko izbirati bilo bi še dovoljeno,
 Izbralo bi listje si zeléno.“ —

Tedáj se je novič utópilo v sénje;
 A ko se zjutraj je spet zbudílo,
 Imelo je listnato zelénje,
 Ponosno tedáj je takó govorílo:
 „Zeleno i jaz zdaj listje imam,
 Ni treba me biti pred drugimi sram.“

Ponosno gleda drevesce náse,
 Skor svoje lepote ga je grôza —
 Tedáj tjá do njega se pripáse
 Zelenja lákoma stara koza.
 Ko listje ugleda, ga objé,
 Ter nič ne vpraša, ali smé.

Ko koza drevesce vse ogóli,
 Dejalo je samo pri sebi:
 „Da imam na izbér listje kakeršno koli,
 Nobenega več volílo jaz né bi.
 O da bi imelo le svoje igle,
 Da bi me lačne koze ne strígle.“ —

Otožno je drevce zadremalo,
 Otožno zbudílo se je zjutraj.
 Ko solnce skoz vrhe je posijalo,
 Drevesce objel je vesel sméhljaj.
 Vse drevje okrog je je s smehom dražilo,
 A to ni drevesca prav nič žalílo.

Smijalo drevesce se je, a zakaj?
 Zakaj so se druga drevesa? —
 Dobilo je igle spet nazaj,
 In zdaj ne želi si več ničesa. — —
 Je li mogoče kaj takega? —
 Vera naj vodi vsakega! —

Da sam se prepričáš o čudu tém,
 Le idi pogledat, verjemi očém. —
 A dotakni se ne,
 Je vže gledati dosti —
 Zakaj neki ne?
 Bi znalo te vbosti. — —

*) Grane == veje.

(Prosto po „Rückertu“ poslovenjeno.)

